

DIAGNÓZA DIABETES MELLITUS I.TYP

Dobrý den, ahoj všem....

ráda bych se s vámi podělila o naše první setkání s cukrovkou....

Naše dcera Anna se narodila předčasně ve 30.týdnu těhotenství. Začátky byly velmi těžké a měli jsme 5% naděje, že přežije...Bohu díky jsme po třech měsících odešli z nemocnice s nadějí, že vše bude v pořádku. Dcerka má dětskou mozkovou obrnu, vadu zraku a Aspergerův syndrom-což je porucha autistického spektra-a levostrannou hemiparesu. Přesto je úžasná, sama chodí, mluví, přemýšlí, navštěvuje 6 třídu základní školy.

Celé roky jsme si mysleli, že se už nemůže nic stát, protože jsme byli dost často kontrolováni lékaři a vše se zdálo relativně dobré...

Nastal květnový týden, roku 2007, kdy Anně bylo necelých sedm roků. Stále chodila a prosila o pití, neustále byla na záchodě, špatně spala a byla velice unavená....Ve školce mě upozornili na to, že Anna často pije a že na to nebyli zvyklí....

V neděli ráno už mě Anička nechtěla vstát z postele a bolelo ji břicho a měla silnou zácpu...neustále však pila....Tak jsme v pondělí ráno vyrazili i s ranní močí k dětskému lékaři, tam nám Anička málem omdlela a pozvracela se. Pan doktor ihned z moči určil vysoké množství cukru a ketolátky na tři křížky! Tenkrát jsem vůbec netušila, co mi to říká a co to znamená....

Řekl nám, že to vypadá na cukrovku a ihned nás odeslal do fakultní nemocnice v Hradci Králové. Celou cestu tam jsem plakala a říkala si, že to není možné....že už toho má Anička tolik, tak už ne nic dalšího....jak je to možné....jak se to stalo....co jsem zanedbala....co udělala špatně?????

Z krve ihned zjistili glykemii 28 a přítomnost ketolátek. Přijali nás na JIP a začal kolotoč...neskutečně dlouhé dotazníky, mnoho otázek, strachu a slz.

Lékaři mě postupně oznamovali, co všechno nás čeká a jak moc se nám změní život. Myslela jsem si první dny, že to není možné, že to nemůžeme zvládnout. Anna měla neskutečný strach z injekcí a já ji měla 4x denně píchat inzulín a 8x denně měřit glukometrem...neustále ji kolísaly hodnoty glykémie, stále jsme je měly kolem 20! Měla jsem velký strach a obavy....Pořád dokola jsem ležela v knihách o diabetu a snažila se něco pochopit....

V tu chvíli mi pomohla má kamarádka, která má syna a on už měl tehdy 3 roky cukrovku. Byla se mnou stále na telefonu a uklidňovala mě, že to půjde, že se vše stabilizuje a že to zvládneme. Pomohla mi vysvětlit výměnné jednotky, co je třeba dělat při hypoglykémii co naopak při hyperglykémii atd atd

Dnes už má dcera cukrovku 7let. Nemohu říct, že už ji známe...neznáme, každý den je jiný, každý den je těžký, ale mohu říct, že se dá s cukrovkou žít relativně normální a pohodový život....Od začátku nám pomohlo se s cukrovkou kamarádit a říkat jí „kámoško“, aby nás nezlobila a abychom ovládali my ji a ne ona nás....

Zjistila jsem, že jsme nic neudělali špatně, že je to prostě autoimunitní chyba a ne naše chyba jako rodičů. Je potřeba si nic nevyčítat a bojovat s důvěrou dál!!!

Snad někomu z vás přinese mých pár řádek útěchu a pomoc, ráda zase napíšu naše zkušenosti s cukrovkou ve škole, při sportu, v létě, v zimě, na výletě, v nemoci, ve vaně, v pohodě, v nepohodě, v noci, v pubertě.....

Mějte se hezky a samé dobré glykémie Kačka